

**Folketingets Social-,
Indenrigs- og Børneudvalg**

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2019 - 1891

Doknr.
688142

Dato
11-04-2019

Folketingets Social-, Indenrigs og Børneudvalg har d. 27. marts 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 417 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Kirsten Normann Andersen (SF).

Spørgsmål nr. 417:

"Er ministeren enig i, at en 20 procents reduktion i antallet af BPA-ordninger, som fremgår af artiklen "Hver femte personlige hjælper er væk", bragt i Nordjyske den 24. marts 2019, er dramatisk og utvivlsomt koster både livsmuligheder og livskvalitet hos nogle af de mennesker med handicap, der er ramt af nedskæringerne?"

Svar:

Som jeg også skriver i min besvarelse af den 11. april 2019 af SOU alm. del spørgsmål nr. 412, er det først og fremmest vigtigt for mig at understrege, at kommunen er forpligtet til at yde støtte til voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne og til at sikre, at den enkelte får en sammenhængende og helhedsorienteret indsats, der modsvarer den enkeltes behov.

Det følger af servicelovens § 1, stk. 3, at kommunerne skal tilrettelægge hjælpen på baggrund af en konkret og individuel vurdering af den enkelte persons behov og forudsætninger og i samarbejde med den enkelte.

Dette gælder både, når kommunerne første gang tildeler en borger hjælp, og når der sidenhen skal følges op i sagerne.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der er et skærpet begrundelseskrav for kommunerne, når kommunen vurderer, at hjælp og støtte skal ophøre. Ydermere har borgere ved nedsættelse af hjælp krav på en fyldestgørende begrundelse. Det gælder navnlig, når borgeren får nedsat en ydelse, som borgeren har modtaget igennem længere tid, og borgerens funktionsniveau ikke har ændret sig. Dette fremgår af en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand af den 29. november 2011 om skærpet begrundelseskrav og Ankestyrelsens principafgørelse 93-12.

Det er ligeledes vigtigt for mig at gøre opmærksom på, at kommunerne, når de udmåler hjælp efter servicelovens §§ 95 og 96, skal holde sig formålet med denne type hjælp for øje, nemlig at udmålingen skal være tilstrækkeligt rummelig til at sikre fleksibiliteten i ordningen. Kommunen skal således i udmålingen af hjælp sikre sig, at det samlede timetal i ordningen er fastsat så rummeligt, at

det er muligt at dække borgerens samlede behov for personlig pleje og praktisk hjælp samtidig med, at ordningen kan hænge sammen.

Er man uenig med kommunen i den afgørelse, som kommunen har truffet i ens sag, kan man klage til Ankestyrelsen.

I den forbindelse bemærkes, at varslingsordningen i servicelovens § 3a, som trådte i kraft den 1. januar 2018, er med til at sikre, at borgere, der klager til Ankestyrelsen over kommunens afgørelse om frakendelse eller nedsættelse af hjælp efter servicelovens §§ 95 og 96, kan beholde hjælpen uændret i perioden for klagesagsbehandlingen.

Varslet efter bestemmelsen skal være på mindst 14 uger gældende fra borgernes modtagelse af kommunens afgørelse.

Idet jeg ikke kan udtale mig om konkrete sager, kan jeg derfor heller ikke vurdere, hvorvidt de i artiklen omtalte afgørelser er truffet på et korrekt grundlag.

Jeg kan kun understrege, at såfremt man som borger mener, at kommunen har truffet en forkert afgørelse, kan afgørelsen påklages til Ankestyrelsen.

Med venlig hilsen

Mai Mercado

Bilag:

Bilag 1. Svar på SOU alm. del spm. 412.

Bilag 2. FOB 2011.16-1. Udtalelse fra Folketingets Ombudsmand af den 29. november 2011 om skærpet begrundelseskrav.

Bilag 3. Ankestyrelsens Principafgørelse 93-12.